

Lumină și adevăr prezent

28 decembrie 2007

Gili Cârstea

La scurt timp după sesiunea din 1888, disperată de încăpățânarea cu care a fost respins ceea ce ea numea “începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul,” Ellen White s-a alăturat celor doi mesageri, Waggoner și Jones, vizitând comunitățile și adunările de tabără în încercarea de a evita zidul clerical ce împiedica solia lui Dumnezeu să ajungă la popor.

Abia acum a văzut ea, “mai bine ca niciodată,” cum rămășița se transformă în biserica Laodicea, prin atitudinea fermă de respingere a adevărului prezent.

La câteva luni după Minneapolis, ea aducea acest subiect în fața întregii biserici, pe paginile publicației principale a bisericii, Review and Herald, fără să se teamă că pune în pericol misiunea bisericii, sau că discreditează pe responsabilii ei. Pentru ea, rebeliunea de la Minneapolis era o criză națională de importanță majoră, și nu dorea să joace rolul străjerului orb și mut, de dragul corectitudinii politice. Poziția ei este clară și fermă, ușor de înțeles pentru oricine:

“Mulțumim Domnului cu toată inima că avem lumină prețioasă de prezentat poporului lui Dumnezeu, și ne bucurăm că avem o solie pentru acest timp, care este adevăr prezent. Vestea bună că Hristos este neprihănirea noastră a adus alinare multor, multor suflete, iar Dumnezeu spune poporului Său: 'Mergeți înainte!'

“Solia către biserica Laodicea este aplicabilă stării noastre prezente. Cât de clar este reprezentată poziția celor care cred că ei au tot adevărul, care se mândresc cu cunoștința Cuvântului lui Dumnezeu, în timp ce puterea lui sfințitoare nu a fost simțită în viețile lor. Fervoarea dragostei lui Dumnezeu lipsește din inimile lor, dar chiar această fervoare a dragostei face din poporul lui Dumnezeu lumina lumii.

“Martorul Credincios spune unei biserici reci, lipsite de viață, fără Hristos: ‘Știi faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.’ Observați următoarele cuvinte: ‘Pentru că zici: ‘Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic,’ și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.’

“Aici este prezentat un popor care este mândru de cunoașterea adevărilor spirituale și de posedarea avantajelor ce decurg de aici. Dar ei nu au răspuns binecuvântărilor nemeritate pe care Domnul le-a revărsat asupra lor. Ei au fost plini de ingraturitudine, revoltă și uitare de Dumnezeu; și totuși, El S-a purtat cu ei

așa cum un tată iubitor și iertător se poartă cu fiul său rebel. Ei s-au împotrivit harului Său, au abuzat de privilegiile acordate, au disprețuit oportunitățile, și s-au complăcut în mulțumire de sine, ingratitude lamentabilă, formalism sec și ipocrizie. Cu mândrie fariseică, ei s-au măgulit cu performanțele lor până când a trebuit să se spună despre ei: ‘Tu zici, sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.’

„Nu a trimis Domnul Isus solie după solie de mustrare, avertizare și rugăminți către acești oameni mulțumiți de sine? Nu au fost sfaturile Lui disprețuite și batjocorite? Nu au fost solii Săi delegați tratați cu dispreț, iar vorbele lor tratate ca niște basme? Hristos vede ceea ce omul nu poate vedea. El vede păcate care, dacă nu există pocăință, vor consuma răbdarea unui Dumnezeu îndelung-răbdător. El nu poate acționa în favoarea unui popor care nu simte nevoie de ajutorul Său, care pretinde că știe și posedă totul.

„În fiecare întâlnire de după Conferința Generală, suflete au acceptat cu bucurie solia prețioasă a neprihănirii lui Hristos. Mulțumim Domnului că există suflete care înțeleg că au nevoie de ceva care lipsește – aurul credinței și dragostei, haina albă a neprihănirii lui Hristos, alifia discernământului spiritual. Dacă posedăți aceste daruri prețioase, templul inimii omenești nu va fi ca un mormânt profanat. Frați și surori, vă chem în numele lui Isus Hristos să lucrați acolo unde Dumnezeu lucrează” (RH, 23 iul 1889).

Dacă lepădarea soliei 1888 a lansat biserica rămășiței la vale pe panta abruptă a laodiceanismului, nu este normal ca recuperarea acestei solii să aducă din nou biserica pe scena internațională și să producă apariția Miresei lui Hristos?

Aceasta este o concluzie înțeleaptă, dacă ne gândim că, în toți acești 120 de ani, Dumnezeu nu a mai trimis nicio altă solie spre a ne elibera din impasul laodicean. Solia neprihănirii lui Hristos rămâne încă lumină și adevăr prezent pentru această generație a bisericii lui Dumnezeu.
